

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2019. február 17

XVII. évfolyam 7. szám

Évközi 6.vasárnap

„Boldog az az ember, aki az Úrban bízik.”

Egyházközségünk hirdetése:

Február 17. évközi 6. vasárnap:

08:00 – +Julianna

10:00 – +Mária, Márta

18:00 – Élő Bálint

A szentmise olvasmányai:

Jer 17,5-8

Zsolt 1

1Kor 15,12.16-20

Lk 6,17.20-26

Február 18. évközi 6. hétfő:

06:30 – Élő Családtagok

Február 19. évközi 6. kedd:

06:30 – +Teréz és Lőrinc

Február 20. évközi 6. szerda:

06:30 – Hálaadás

Február 21. évközi 6. csütörtök:

Damiáni Szent Péter püspök és
egyháztanító

06:30 –

18:30 - Szentségimádás a
domonkos nővéreknél.

Február 22. évközi 6. péntek:

17:00 – 18:00: Gyóntatás

18:00 – Élő Ibolya

Február 23. évközi 6. szombat:

18:00 – +Valéria és nagyszülők

Február 24. évközi 7. vasárnap:

08:00 – + Márta

10:00 – +János

11:00 – Kisgyermekes szülőknek
szánt szentmise

18:00 – Rózsafüzér Társulat élő
és elhunyt tagjai

Jegyesoktatás

Újra indult a jegyesoktatás január 21-n 19 órakor A következő alkalmak hétfőnként lesznek.

Helyszín: Domonkos nővérek Fő utca 192/A alatti épülete – ZÖLD kapu. Kérjük népszerűsítsék ezt a lehetőséget szentségi házasságot tervező ismerőseik körében – számukra a részvétel kötelező.

Meghívó

Február 21. csütörtök 19 óra

Kálvin-terem

A csontok megelevenednek:

Feltámadás az Ószövetségben?
címmel tart előadást

Péntek Dániel

református lelkész, hebraista,
doktorandusz teológus

Meghívó

Keresztény Ifjúsági Klub

alakul a KÉSZ Budakeszi
Csoportjának
kezdeményezésére 2019.

február 26-án (kedden) este 7
órákor a plébánia udvarán
lévő hittan teremben. Bejárat
a Fő utca felől, kapunyitás 3/4
7-kor. Részletek az
oldalbejáratnál lévő hirdető
táblá

Ökumenikus viláгимanap

„Jöjjetek mert már minden
készen van” (Lukács 14,17)

Március 1. péntek 19 óra
Szent László Ház

A budekeszi Női Ökumenikus
Imakör szeretettel várja a kedves
testvéreket

Ferenc pápa: a Miatyánkban nincs „én”, a keresztény ima mindig többes számot használ!

Ő azt mondta: amikor imádkozol, menj be szobád csendjébe, vonulj ki a világból, és szólítsd meg Istent, hívd őt „Atyának”. Jézus azt akarja, hogy tanítványai ne legyenek olyanok, mint a képmutatók, akik peckesen állnak a tereken, hogy csodálják őket az emberek (vö. Mt 6,5). Jézus nem akar képmutatást! Az igazi ima az, amelyet a lélek mélyén, a szív rejtekén végzünk: ami másnak kifürkészhetetlen, és egyedül Isten látja. Én vagyok ott, és Isten. Az ilyen ima kerüli a hamisságot: Isten előtt nem játszhatjuk meg magunkat! Nem, Isten előtt hasztalan minden trükközés, Isten úgy ismer bennünket, amilyenek vagyunk, lelkünk mélyéig, színlelni nem lehet! Az ima gyökerénél egy hallgatag párbeszéd van, mely olyan, mint két, egymást szerető személy tekintetének találkozása: az embernek és Istennek a szeme találkozik, ez az imádság. Nézni Istent, és engedni, hogy Isten nézzen bennünket: ez az imádság. „De, Atyám, én nem mondok szavakat...” Nézz Istenre, és engedd, hogy ő nézzen téged: ez már ima, szépséges ima!

Mindazonáltal, még ha a tanítvány imája a legnagyobb meghittségben zajlik is, sosem szabad kizárólagosnak lennie. Szíve rejtékén a keresztény nem hagyja szobája ajtaján kívül a világot, hanem beleviszi imájába az embereket, a helyzeteket, a nehézségeket, sok mindent: mindent belevisek az imába!

A Miatyánk szövegében van egy meglepő hiány. Ha megkérdézném tőletek, mi ez a meglepő hiány, nem lenne könnyű válaszolnotok. Hiányzik egy szó. Gondolkodjatok mindannyian: mi hiányzik a Miatyánkból? Gondolkodjatok: mi hiányzik? Egyetlen szó. Olyan szó, amelyet manapság – de vélhetően mindig – mindenki sokra tart. Melyik az a szó, amelyik hiányzik a Miatyánkból, melyet mindennap imádkozunk? Hogy ne vesztegessük az időt, megmondom én: az „én” szó hiányzik! Sosem mondunk „én”-t! Jézus úgy tanít imádkozni, hogy mindenekelőtt „te”-t mondjunk, mert a keresztény ima párbeszéd: „Szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod.” Nem az én nevem, az én országom, az én akaratom. Nincs szó énről! És aztán áttér a „mi”-re. A Miatyánk teljes második része többes szám első személyben van megfogalmazva: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, engedd el adósságainkat, ne hagyd el bennünket a kísértésben, szabadíts meg bennünket a gonosztól. Az ember legelemibb szükségleteire vonatkozó kérések is – mint például az, hogy legyen kenyerünk éhségünk csillapítására – többes számban vannak. A keresztény imában senki sem kér kenyeret önmagának: „a mai kenyeret add meg nekem”, nem, hanem „add meg nekünk”, mindenki számára kérjük, a világ összes szegénye számára. Ezt nem szabad elfelejteni: hiányzik az „én” szó! Úgy imádkozunk, hogy „te”-t és a „mi”-t mondunk. Nagyon bölcs Jézusnak ez a tanítása. Ne felejtsetek el!

Miért? Mert az Istennel folytatott párbeszédben nincs hely az individualizmusnak. Nem lehet előhozakodni csak a saját problémáinkkal, mintha mi lennénk az egyetlenek, akik szenvedünk a világban. Nincs Istenhez intézett ima, amely ne egy fivérekből és nővérekből álló közösségnek, egy „mi”-nek az imája lenne: közösséget

alkotunk, fivérek és nővérek vagyunk, imádkozó nép vagyunk, „mi” vagyunk. Egy alkalommal egy börtönlelkész megkérdezte tőlem: „Atyám, meg tudná-e mondani, mi az »én« ellentéte?” Én pedig naivan azt válaszoltam, hogy a „te”. [Ő pedig elmagyarázta:] „Az a háború kezdte. Az »én« ellentéte a »mi«, ahol béke honol, ahol mindenki együtt [tud élni].” Bölcs ez a tanítás, amelyet attól a paptól kaptam.

A keresztény beleviszi imájába a körülötte élő emberek összes nehézségét: amikor beesteledik, elmondja Istennek a fájdalmakat, amelyekkel aznap találkozott; eléje viszi sok ember arcát, barátokét és ellenségekét; nem hessegeti el őket, mintha veszélyes elkalandozásra adnának alkalmat. Ha valaki nem veszi észre, hogy körülötte sokan szenvednek, ha nem indítja meg a szegények könnyei, ha hozzászózott mindenhez, akkor az azt jelenti, hogy a szíve... Milyen a szíve? Elszáradt? Nem, rosszabb, azt jelenti, hogy kőszíve van! Ebben az esetben jó könyörögni az Úrhoz, hogy érintsen meg bennünket az ő Lelkével, és lágyítsa meg szívünket: „Uram, lágyítsd meg szívemet!” Szép ez az ima: „Uram, lágyítsd meg szívemet, hogy meg tudja érteni és magáévá tudja tenni a többi ember összes problémáját, összes fájdalmát!” Krisztus nem ment el érzéketlenül a világ nyomora mellett: valahányszor magányos embert látott, bármilyen testi-lelki szenvedővel találkozott, megesett rajta a szíve, mintegy anyai együttérzés töltötte el. Ez a „megesett rajta a szíve” – ne felejtsetek el ezt a nagyon keresztény kifejezést: „megesett rajta a szíve” – az evangélium egyik kulcsfontosságú igéje: ez indítja az irgalmas szamaritánust, hogy odamenjen az út szélén fekvő sebesülthöz, ellentétben másokkal, a keményszívűekkel.

Feltehetjük a kérdést magunknak: „Amikor imádkozom, nyitott vagyok-e a közelben és távolban élő emberek kiáltására? Vagy az imát egyfajta altató gyakorlatnak tartom, hogy nyugodtabb lehessenek?” Felteszem ezt a kérdést; mindenki maga válaszoljon! Ha csak nyugalmat keresek az imában, akkor szörnyű tévedésben vagyok. Biztos, hogy az imám már nem keresztény ima. Mert az a „mi”, amelyre Jézus tanított bennünket,

meggátolja, hogy magamban nyugton legyek, és megéreztetni velem, hogy felelős vagyok fivéreimért és nővéreimért.

Vannak emberek, akik látszólag nem keresik Istent, de Jézus azt akarja, hogy értük is imádkozunk, mert Isten mindenki másnál jobban keresi azokat az embereket. Jézus nem az egészségesekért jött, hanem a betegekért, a bűnösökért (vö. Lk 5,31), vagyis mindenkiért, mert aki magát egészségesnek tartja, az valójában nem az. Ha küzdünk az igazságosságért, ne gondoljuk magunkat másoknál jobbnak: az Atya felkelti napját jókra és rosszakra egyaránt (vö. Mt 5,45). Az Atya mindenkit szeret! Tanuljunk Istentől, aki mindenkihez jó, szemben velünk, akik csak bizonyos, nekünk tetsző emberekhez tudunk jók lenni.

Fivérek és nővérek, szentek és bűnösök, valamennyien ugyanazon Atya szeretett gyermekei vagyunk! Életünk alkonyán pedig szeretetünk alapján leszünk megítélve, az alapján, hogy miként szerettünk. Nemcsak érzelmi szeretettel, hanem együttérző, a másikat felvállaló, konkrét szeretettel, az evangélium szabálya szerint – ne felejtsetek el! –: „Mindazt, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25,40). Ezt mondja az Úr. Köszönöm!

Fordította: Tózsér Endre SP